

ze środków podjętych w celu ich wykonania zgodnie z prawem Unii, w tym art. 71 ust. 1, 2 i 5 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku motywem 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym wynika, że dopuszczalne jest uregulowanie krajowe przewidujące, iż państwo członkowskie nakłada na jednego ze swoich obywateli z powodu popełnienia przestępstwa mającego za przedmiot środki odurzające środek przymusu administracyjnego w postaci „zakazu opuszczania kraju”, jeżeli obywatel ten został skazany z powodu tego czynu przez sąd państwa trzeciego?

- 3) Czy ograniczenia i warunki przewidziane dla wykonywania swobody przemieszczania się obywateli Unii oraz środki podjęte w celu ich wykonania zgodnie z prawem Unii, w tym art. 71 ust. 1, 2 i 5 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku motywem 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym należy interpretować w ten sposób, że skazanie obywatela państwa członkowskiego przez sąd państwa trzeciego z powodu czynu, który w prawie tego państwa członkowskiego jest kwalifikowany jako poważne przestępstwo umyślne mające za przedmiot środki odurzające, ze względów prewencji ogólnej i szczególnej oraz dla zagwarantowania większego stopnia ochrony zdrowia innych osób zgodnie z zasadą ostrożności uzasadnia stwierdzenie, że indywidualne zachowanie tego obywatela należy uznać za rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie jednego z podstawowych interesów społeczeństwa i to przez ustalony ustawowo okres w przyszłości, który nie ma związku z okresem odbywania wymierzonej kary, ale mieści się w okresie zatarcia skazania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-431/10)

(2010/C 301/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, A.-A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o środkach pełnej transpozycji tych przepisów do prawa krajowego, Irlandia uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego, ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 grudnia 2007 r. Termin transpozycji art. 15 dyrektywy upłynął w dniu 1 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 26 sierpnia 2010 r. — Ministerie van Financiën und Openbaar Ministerie przeciwko Aboulkacem Chihabi i in.

(Sprawa C-432/10)

(2010/C 301/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerie van Financiën, Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Aboulkacem Chihabi i in.

Pytania prejudycjalne

- a) W przedmiocie Wspólnotowego kodeksu celnego